

paa dette Omraade. De Afvigelser, som jeg tillader mig at bringe i Forslag fra denne Regel, vil formodentlig ikke alene blive gjort til Genstand for Omtale ved Lovforslagets første Behandling, men vil vel ogsaa blive overvejet i et Udvalg, og jeg haaber, at dette Udvalg vil stille sig venligt overfor den Argumentation, som her er ført. Navnlig henviser jeg til den meget udførlige og meget grundige Redegørelse for dette Forhold, som Overformynderen har givet i en Skrivelse af 17. November 1919, som er tilstillet Justitsministeriet med to Bilag, og som er aftrykt i Bemærkningerne til Lovforslaget. Jeg haaber, at de Grunde, som der er anførte, maa gøre Indtryk paa Udvalget, og at det maa føre til en Ordning, som kan tilfredsstille de Krav, som Overformynderiets Ledelse naturligt maa stille for at kunne faa Arbejdet udført paa en god og betryggende Maade.

Jeg skal dernæst have den Ære at forelægge for det høje Ting *Forslag til Lov om indenrigs Kødkontrol*. Under det samme Navn har vi, som det vil være det ærede Tings Medlemmer bekendt, allerede en Lov af 13. Maj 1911. Det Lovforslag, som jeg herved skal fremsætte for det høje Ting, følger paa mange Punkter de Regler, som findes i den nugældende Lov, men adskiller sig dog fra denne derved, at Kødkontrollen gøres til en tvungen Sag. Der stilles Forslag om at indføre obligatorisk Kødkontrol, dog ikke for den saakaldte Hjemmeslagtning, medens Loven af 1911 væsentlig indskrænkede sig til at give Bestemmelser for Kommuner, der ønskede at indføre Kødkontrol. Lovforslaget indfører forskellige Grader af Kontrol eller bibeholder dem, kan man ogsaa sige, thi der er ogsaa forskellige Grader i den gældende Lov. Man har været klar over, at den i hygiejnisk Henseende bedste Kødkontrol, saaledes som den kan iværksættes paa vel indrettede Slagtehuse med Syning af Dyrene ogsaa forinden Slagtningen, ikke kan gennemføres overalt. Man maa derfor af rent praktiske Grunde mange Steder indskrænke sig til en Kontrol af Krop og Organer efter Slagtningen. Da Forslaget til Loven af 13. Maj 1911 blev forelagt i det høje Ting, udtalte den daværende Justitsminister, at han trods de store Fordele, som han erkendte en obligatorisk Kødkontrol vilde have, ikke mente at turde foreslaa en saadan og derfor nøjedes med at overlade det til de enkelte Kommuner at bestemme, om de maatte ønske at faa Kontrol indført. Naar

jeg imidlertid nu mener, at det vil være rigtigere at foretage dette Skridt, er det af flere Grunde. Jeg maa nødvendigvis nævne som første Grund Hensynet til Sønderjylland. Det er meget kedeligt, at det bestandig skal komme igen, men det kan ikke undgaas, det er den første Grund, som frembyder sig til nu at foreslaa indført obligatorisk Kødkontrol i hele Danmark. Sagen er den, at man har en saadan i Sønderjylland, og vi kan da daarligt lade Sønderjyderne komme tilbage til et Kongerige Danmark, hvor der ikke er Kontrol med, at det Kød, som sælges til Menneskeføde, er sund Spise. Vi kan ogsaa vanskeligt tænke os, at vi skulde opretholde en obligatorisk Kødkontrol i Sønderjylland, men sige, at herhjemme i det gamle Kongerige anser vi den ikke for saa paakrævet, at vi vil give en Lov derom. Altsaa, Hensynet til den lykkelige Begivenhed, Genforeningen med Sønderjyderne, presser i høj Grad paa med Krav om, at vi indfører tvungen Kødkontrol her i Landet; jeg kan ikke andet, jeg maa anføre det som den første Begrundelse.

Den anden Grund er den, at vi faktisk har faaet indført Kødkontrol over det hele i en Del af Krigsperioden, først i Henhold til Landbrugsministeriets Bekendtgørelse af 7. Juli 1916 om Hjemmemarkedets Forsyning med Kød, dernæst i en mere udvidet Form, endda med handelsmæssig Kvalitetsbedømmelse, i Henhold til Lov af 23. Juli 1918 om Befolkningens Forsyning med Oksekød. Selv om denne sidste Lov kun omfattede Oksekød, der blev rationeret, indførte den faktisk almindelig Kødkontrol, idet enhver Slagter, der deltog i Rationeringen, var underkastet fuldstændig Kødkontrol. Naar nu efterhaanden disse Krigsforanstaltninger falder bort, vil det dog være højst uheldigt, om det skal drage den Konsekvens efter sig, at den en Gang indførte Kontrol med det Kød, som skal være Menneskeføde, delvis bortfalder her i Landet.

Endnu en tredje Grund har været medbestemmende og endda ret tungt vejende, den nemlig, at Folk gennem Ekspportkontrollen, den kommunale Kontrol og den omtalte Rationeringskontrol mere og mere har vænnet sig til at fordre Kødet kontrolleret og stemplet. Dette har ført til, at en Del Slagtere privat engagerer autoriserede Dyrlæger til at undersøge og stemple deres Kød. Men en saadan privat engageret Dyrlæge mangler i væsentlig Grad den Myndighed, som den offentlige Ansættelse og Loven giver, og hvad værre er, det er